

รวม 40 ประสบการณ์จริง 40 เส้นทางสู่การตื่นรู้

ไม่ต่อสู้กับความมืด

พระปรกณันนันทน์ ฐิตธมโม

August 19, 2019

‘ตื่น’ ออกจากสิ่งที่ (เคย) ‘รู้’ และหากลองทบทวน ‘สิ่งที่ (เคย)รู้’ นี้ว่ามีต้นตอมาจากอะไร ที่มาของมันมาจากไหน เราารู้ได้อย่างไร ไม่รู้ได้อย่างไร เมื่อทบทวนอย่างตรงไปตรงมาแล้วเราอาจได้คำตอบของสิ่งที่เรา(เคย)รู้หลายอย่าง ว่า มาจากสิ่งที่มนุษย์สมมติขึ้น มาจากสิ่งที่เราสร้างขึ้น

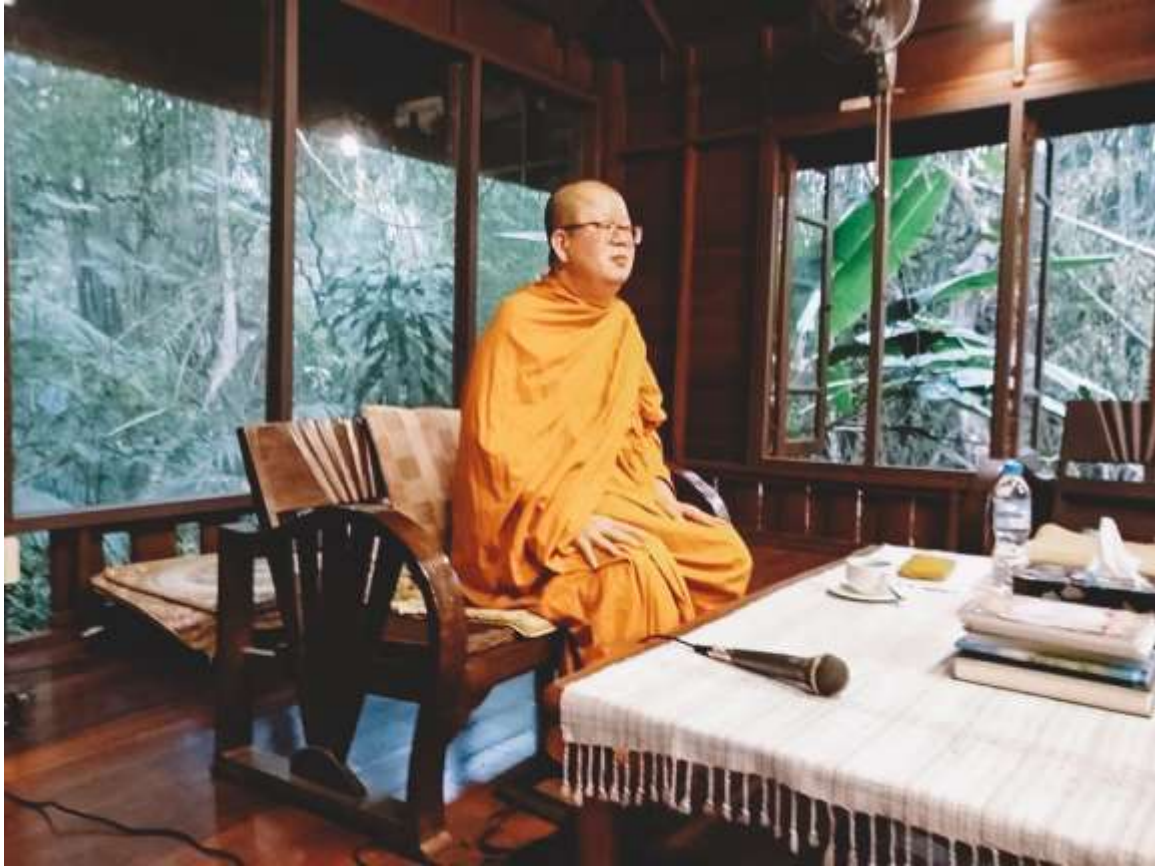
และหลายครั้ง เราถูกพันธนาการ ใจของเราถูกพันธนาการ

นั่นคือความความเห็นของการ ‘ตื่นรู้’ ของ**พระปรกณันนันทน์ ฐิตธมโม** อายุ 43 ปี

“หมายความว่า มนุษย์สร้างสิ่งสมมติขึ้น และก็ไปหลงสิ่งสมมตินั้นทั้งที่เป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นเอง หมายความว่า ความทุกข์ก็ไม่ได้ตั้งอยู่จริงเช่นกัน แต่หากไม่ตื่น เราจะถูกพันธนาการ โดยเฉพาะ ‘จิต’ จะถูกพันธนาการ

“เมื่อไรที่เราตื่น ความหลงนั้นก็จะหายไป จากที่เคยมีความคิดฟุ้งซ่านก็จะหายไปเหลือแต่ความคิดที่จำเป็นจริงๆ ร่างกายจะโปร่งโล่ง เป็นการปรับธาตุขันธ์หรือปรับร่างกายไปในตัว”

+ ท่านคิดว่าข้อค้นพบหรือสิ่งสำคัญที่ได้จากการเรียนรู้เรื่องภายใน การตื่นเพื่อรู้คืออะไร

พบว่าการพิชิตพลังแห่งความมืด ไม่ใช่การต่อสู้กับความมืด แต่เป็นการผ่านออกไปจากรูป นาม จิต และสรรพสิ่ง จนคลี่คลายจากโมหะหรือความหลงได้

และเมื่อจิตวิญญูณดวงหนึ่งตื่นขึ้น จะส่งผลต่อจิตวิญญูณอื่นอีกมากมาย แก่นแท้แห่งแสงจะส่องกระจายในทุกพื้นที่ที่ผู้ตื่นรู้ได้เดินทางผ่านไป เมื่อแก่นแท้แห่งแสงส่องประกาย เมื่อไร้ตัวตน อานุภาพก็กว้างขวางไร้ขอบเขต และไม่อาจจะบดบังแสงแห่งนิรันดร์อันเป็นคุณสมบัติดั้งเดิมแห่งการตื่นรู้

+ อะไรคืออุปสรรคสำคัญหรือหลุมพรางที่ต้องเจอระหว่างการเดินทางไปสู่การตื่นรู้

ความหวั่นไหว ความกลัว ความสงสัย ทั้งหมดนี้ล้วนถูกสร้างขึ้นจากอำนาจของมายาชั่วครวเท่านั้น และมายาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกนี้ก็คือมายาที่แห่งการแบ่งแยกซึ่งทำให้เราไกลห่างจากธรรมชาติที่แท้จริง

ความจริงภายนอกและภายใน ทั้งในรูป นาม กาย จิต และในจักรวาล ล้วนเป็นสิ่งเดียวกันที่ใจเราไม่อาจแบ่งแยก เพราะเมื่อไรที่แบ่งแยก ก็จะมี 'ใช่-ไม่ใช่' 'จริง-ไม่จริง' 'ปรุงแต่ง-ไม่ปรุงแต่ง' ซึ่งเรื่องนี้ก็ล้วนมาจากสังขารทั้งนั้น ถ้าไม่ให้ความหมาย ไม่มีการแบ่งแยก ก็มีจิตเดิมแท้ปรากฏขึ้นต่อหน้าทันที

อุปสรรคสำคัญของการตื่นรู้ คือ ตัวเอง การงม การจมแช่ กำหนดให้มีรูปแบบ แนวทาง ความเชื่อ และเมื่อไรที่เราออกจากสิ่งเหล่านี้ได้ นั่นคือการตื่นรู้และเป็นอิสระจากตัวเอง

หากยังใช้ความคิดवलหนัก ไม่ว่าจะ เป็น ตรรกะ สัญชาตญาณ ความรู้ ความเชื่อ ความเห็น ความหมาย คติ อคติ
ทิฐิ อุปาทาน เหล่านี้ ก็มีจากก้าวข้ามห้วงเวลาได้ แต่จงแยกความคิดออกจากร่างกายและปล่อยให้เป็นไปโดยไม่
ต้องคำนึงถึง ให้เป็นไปอย่างอัตโนมัติไปสู่ธาตุแห่งความบริสุทธิ์

อย่ายึดอะไรเป็นที่มั่นจน ‘ขัง’ ตัวเอง เพราะทุกๆ สิ่งที่เราพบ เป็นเพียงภาพมายาที่สะท้อนออกมาจากจิตของเธอ
เอง ให้เรียนรู้ว่าอารมณ์ไม่เคยเที่ยง ไม่ว่าจะ เป็นสสารและพลังงานบนใบโลกนี้ ก็ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นเจ้าของ แต่เมื่อ
เราหลงยึดว่านั่นคือความจริง เราก็ไม่หลุดพ้นบ่วงกรรมไปได้

เรามีได้วิปัสสนาด้วยเจตนาจะดับตัวตนเพราะไม่เคยมีตัวตนให้ดับ แต่ต้องการดับอุปาทานว่ามีตัวมีตน

+ ท่านมีคำแนะนำหรือฝากให้กับผู้ที่สนใจเรียนรู้เรื่องนี้ว่าอย่างไร

“สรรพสิ่งหาได้เป็นเหตุแห่งทุกข์ไม่ ความหลงผิดต่างหากที่เป็นตัวการ”

จงเตือนตัวเองว่า “ความทุกข์ทั้งปวงที่เราประสบอยู่ขณะนี้คือภาพลวงตา ไม่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่มีธรรมชาติที่แท้จริง เป็นดั่งเช่นความฝัน”

ผู้บรรลุญาณ จะรู้ว่าแม้แต่การตาย สถานที่ เหตุการณ์ เวลา ล้วนถูกกำหนดมาทั้งสิ้น ไม่ใช่พระเจ้า ดวงดาว หรือ ลายมือ เป็นผู้กำหนด แต่จิตและกรรมเก่าต่างหากเป็นตัวกำหนด

ชีวิตคือละคร กรรมเก่าคือบท ผู้กำกับคือเจ้ากรรมนายเวร ธรรมชาติคือผู้อำนวยสร้าง แสงและเวลา เป็นเครื่องมือ ในการถ่ายทำ เราไม่สามารถแก้ไขต้นเรื่องได้ แต่เราเปลี่ยนแปลงได้ด้วยการเขียนบทใหม่ นั่นก็คือการเริ่มสร้าง กรรมดี ตื่นออกจากสิ่งที่รู้

+ มีประเด็นอื่นที่อยากฝากไหม

เมื่อตื่นรู้ จนเป็นวสี

ทั้งคน ทั้งจิต ทั้งนิพพาน ทั้งสังสารวัฏ ล้วนเป็นความว่างที่เสมอเท่ากันหมด

คลี่คลายทั้งหมดทุกชั้นภูมิ ด้วยมหาสุญญตา

เมื่อไรเมื่อไรซึ่งความคิด ไม่จม ไม่งม ไม่แซ่ ไม่กำหนด
กับสิ่งใดๆ รูปนามกายจิตนี้ ก็ธาตุที่หมุนเวียนทั้งบริสุทธิ์
และไม่บริสุทธิ์ ท่ามกลาง ธรรมชาติที่อิสระ แบบฉับพลัน
อากาศ ดิน น้ำ และ มนุษย์ก็ไม่ได้บอกว่ามันคือมนุษย์
แบบเดิมๆ ที่ไร้สมมุติบัญญัติ ไร้ชื่อเรียก ไร้ความหมาย
แม้ความว่าง หรือ หลุดพ้น ซึ่งมีกันทุกๆ คน ทุกๆ ขณะ